

Évközi 8. vasárnap

2Kor 3,1b-6

Krisztus levele vagytok

¹Talán csak nem szorulunk nektek szóló vagy töletek kapott ajánlólevélre, mint némelyek? ²Ti vagytok a mi ajánlólevelünk, a szívünkbe írva. Olvassa és megérti minden ember, ³mert meglátszik rajtatok, hogy Krisztus levele vagytok, amelyet mi írtunk, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével, nem is kőtáblára, hanem az élő szív lapjaira. ⁴Ez a bizalmunk Isten iránt Krisztusból ered. ⁵Nem mintha magunktól képesek volnánk valamit is gigondolni, mintegy a saját erőnkéből, hiszen az alkalmasságunk Istentől való. ⁶Ő tett arra alkalmassá, hogy az Újszövetség szolgálí legyünk, nem a betűé, hanem a Léleké. Hiszen a betű öl, a Lélek pedig élet.

Korintusban az igencsak megosztott korintusi zsidó és pogány-keresztény csoportok között, a számos keresztény házban sokféle igehirdető tevékenykedett. Voltak, akiknek a tekintélyét ékesszólása biztosította, mint az Alexandriából származó Apollóét. Akadtak azonban olyanok, akik Pál ellenfelei voltak, de Jeruzsálemből, esetleg más zsidókeresztény közösségből hoztak ajánlólevelet, és ez alapján maguknak tévedhetetlen és Pált is kritizáló tanítást adtak elő megosztva ezzel a korintusi híveket. Pál tekintélye sokkal nagyobb, nem kellett írásbeli dokumentummal megerősíteni. Helyes igehirdetésének igazolása nem egy dokumentum, hanem egy közösség. Az élő keresztény közösség ugyanis nemcsak őt igazolja, hanem minden ember számára érthető. Pál igehirdetésének gyümölcse az élő keresztény közösség. Már pedig Jézus is mondta: „...gyümölcseiről ismeritek meg őket” (Mt 12,33). Pál teológiai disszertációja nem bekötött könyve, hanem működő keresztény közösség, amely a többi embernek is élő példa Krisztus evangéliumáról. Az apostol nem szöveget tanított be, hanem Krisztus üzenetét a szívekbe plántálta. Nagyon jól tudta, a krisztusi törvény sokkal hatékonyabb, ha azt az evangélium szerint élő emberek gyakorolják, mintha kőbe vésnek néhány bölcs mondatot (3. v.).

Amikor Pál saját közösségére hivatkozik, nem a büszkeség beszél belőle. Tudja, amit ő létrehozott, azt csak Isten segítségével érte el, Isten kegyelme tette őt erre alkalmassá. Amikor tehát Pál vitázik az őt igazoló jelekről, áttételesen végül is arra oktatja a híveket, hogy úgy bizonyítsák a hiteles evangéliumot, mint ahogyan ő: nem nyilatkozatokkal és

dokumentumokkal, hanem az általuk létrehozott keresztény csoportokkal. Ez nemcsak mások számára lesz bizonyíték, hanem a saját maguknak is. De ekkor még fel kell fedezni, hogy ez az eredmény nem ügyességüket dicséri, hanem Isten kegyelmének hatékonyságát. Végző soron ugyanis nem az emberek előtt kell magukat igazolni, hanem Isten előtt, mint ahogyan Pálnak is Isten előtt kell elszámolni munkájáról, és nem az emberek előtt.

Ma a helyes tudást legtöbb esetben oklevelek bizonyítják a Katolikus Egyházban, sőt egy-egy feladathoz írásos megbízás szükséges. Számítalan esetben ez negatívan befolyásolja a megbízottat, aki egy-egy pecsétes papír birtokában úgy beszél és viselkedik, mintha az őt a többi keresztény fölé emelné. Hosszú utat kell megtenni, hogy a hívők arra a papra, akit a püspök küldött nekik, azt mondják: „Ez a mi papunk!” De ugyanez megismétlődik minden egyházi tisztségviselővel és dolgozóval is. Ha egy-egy egyházközségben elkezdődik a vita a szerepekről és a tekintélyről, biztosan közel van az a pillanat, amikor leáll a hatékony lelkipásztori munka. A kiválasztott vagy hivatalos személy tevékenységével már nem az evangelizációra koncentrálnak többé, hanem inkább saját szerepének és tekintélyének megőrzésére. Nincs a világon tükenyebb dolog a tekintélynél és a jó hírnél. Aki azonban sikeresen elkerüli a saját hiúságának kiszolgáltatását, és csak az evangelizálás sikerére koncentrálnak, annak a tekintélyét Isten és a működő közösség garantálja. Sőt minden különösebb szervezés nélkül átörökíti más generációkra, mert ezek a példák éltetik a közösségeket, mert ők lesznek Isten élő levelei az emberekhez.